

KRÁLOVSTVÍ SPRAVEDLNOSTI

Ondra je šesták, je ministrantem a slouží u oltáře moc rád. Jeho bratranec Ivan je o tři roky starší, ministroval až do prázdnin, kdy řekl panu faráři, že už je na to velký. „Máme tu mnohem starší kluky, než jsi ty,“ domlouval mu kněz.

Ale marně, Ivan už do sakristie nepřišel a stále méně se objevoval i v kostele, až jeho místo zůstalo prázdné.

JÁHEN JOSEF JANŠTA
Blíží se Slavnost Ježíše Krále. Ivan se Ondrovi vysmívá: „Králové už dávno vymřeli, ale v kostele si krále udržujete. Patříte do muzea.“ Ondra se s bratrance nehádá, protože je o hodně starší a dovede dobře mluvit. Vzpomíná však na loňskou oslavu, jak Ivan hrdě nosil kadidelnici a sloužil Kristu Králi v den jeho svátku. Co se to s ním jenom stalo? Vždyť přece ví, že Kristus Král není nějaký panák na trůně, který se holedbá korunou a žezlem. Kristus je králem vesmíru a našich duší.

Bratrance se potkávají v neděli, když jde Ondra s rodiči do kostela. Ivan drží pod pažďmi skateboard a napaňuje se: „Mám nejtěžší program. Budu králem, ze všech nejlepší.“

„Jen aby,“ podotkne tatínek tak, aby to synovec slyšel.

Ivan však mávne rukou, jako by chtěl říct: strýci, ty tomu nerozumíš.

Ilustrace: Jiří Vančura

Tak tomu bylo i v dalších měsících. Ivan byl na vítězné vlně a těšil se na jarní prestižní mezinárodní soutěž, kde počítal s úspěchem.

V kostele nebyl ani na Velikonoce. „Nemám čas, musím trénovat,“ vysvětloval rodině.

Jednoho dne koncem dubna je to náhle jiný Ivan. S nikým nemluví, je zaražený, očividně naštvaný. Nakonec to z něho Ondrův táta dostane. „Na závody nejedu, vzali Pavlíčka, protože jeho táta je ve výboru. Je to podraz, všichni to říkají. Už tam ani nepáchnu!“

Všem je Ivana líto. Ví, kolik úsilí věnoval tréninku, viděli ho na skateboardu jezdit. Jsou však zároveň i rádi, že to tak dopadlo. Ivan se totiž změnil. Z nafoukaného machýrka je zase normální kluk. Dokonce jde v neděli do kostela. Připomíná si slova pana faráře: „Království Boží je královstvím lásky, spravedlnosti a pravdy.“

Cítí, že do takového království chce patřit a Ježíši Králi sloužit.

Foto: master1305

JE SKUTEČNÝ SVĚT SKUTEČNÝ?

Poněkud divná otázka, co? Ještě jste se nezamýšleli nad tím, zda to všechno kolem vás, včetně vašeho životního příběhu, se vám jen nezdá? Co když se za chvíli probudíte a uvědomíte si, že to všechno, o čem přemýšlíte, co cítíte, ... byl jen sen?

Už od mala mě napadala tato otázka a trochu mě děsila. A nejsem první. Již Platon řeší ve svém podobenství o jeskyni tento problém skutečného světa. Podle něho je náš život podobný životu v jeskyni. Všechno, co vidíme, slyšíme a vnímáme našimi smysly, jsou jen stíny, které se promítají na zeď jeskyně. Nejsou to skutečné věci. Ty bychom našli až ve chvíli, kdy bychom vylezli ven z jeskyně. To se však podaří jen málokomu. Jen ten, kdo je ochoten vystoupit z jistého a klamného úkrytu a nechá se konfrontovat s ostrými větry skutečného světa, může nalézat pravdu.

Toto je samozřejmě obraz. Platon jím chce říci, že smysly nás klamou. To, co nás však neklame, je náš rozum. Skutečným světem je tak pro Platona svět myšlenek. Nejedná se tedy o výstup někam „ven“, ale naopak „dovnitř“.

Platonovo podobenství o jeskyni je velmi starým filozofickým textem, který se nachází v 7. knize dialogu Republika a klade otázku, co je to skutečnost. Mnoho lidí je přesvědčeno, že jejich bezprostřední vnímání, jejich dojmy, to, co čtou a slyší ve sdělovacích prostředcích a na sociálních sítích, je pravda. Není však tomu často tak. Necháme-li tyto první dojmy odeznít a začneme-li se hlouběji zamýšlet nad tím, co vidíme a slyšíme, často naopak zjistíme, že věci se mají jinak. Někdy také zjistíme, že jsme byli záměrně klamáni a manipulováni. Vidíme tak, že myšlení je nutným nástrojem pro kontakt se světem, nelze vše ponechat jen našim smyslům a emocím.

Platonovo podobenství končí tím, že se dotýčný vězeň, který se uvolnil z pout jeskyně a poznal svět mimo jeskyni, vrací ke svým kamarádům, aby i jim pomohl ke svobodě a k pravdě. Ti ho však bohužel neberou a smějí se mu. Je totiž pohodlné zůstat v omylech. Spousta lidí je ráda klamána, a když je někdo vodí za nos. A co já? Přidám se k této většině, anebo se vydám na strastiplnou cestu hledání skutečného světa a pravdy?

DONDINHO

aneb
byla to smůla?

Jsou jména, která zná mnoho lidí po celém světě, protože jejich nositelé se tak či onak proslavili. A jsou jména jiná, která nezná skoro nikdo, byť by se o nich mělo mluvit také. Jedno z těch druhých je Dondinho, říká vám to něco? Jestli ne, tak napovím: ono to není vlastní jméno, ale přezdívka. To pravé jméno je João Ramos do Nascimento. Také nic? No dobrá, tak jdeme dál.

otec Jiří Barhoň

Byl to Brazilec, který se narodil před více než sto lety (v roce 1917), a jako každý kluk z téhle velké jihoamerické země netoužil po ničem jiném, než hrát fotbal. Jeho velký sen, dostat se do velkého klubu a hrát s nejlepšími hráči Brazílie, se mu splnil ve čtyřiašedesáti letech. Tím klubem bylo Atlético Mineiro, jenže hned v prvním utkání, které v jeho černobílém dresu sehrál, se zranil. Po tvrdém souboji o míč s protihráčem zůstal ležet na trávě a svíjel se v bolestech. Měl vážně poškozené vazivo v pravém kolenně. Kvůli tomuto zranění jeho kariéra na fotbalovém výsluní skončila. To, o co od malička skoro dvacet let usiloval, se během jedné vteřiny zhroutilo. To je smůla, co?

Jenže – co je to smůla a co je štěstí? Život běžel dál a dal později na tyto otázky odpověď. Vlastně ji začal dávat už o rok a půl dříve, aniž to kdo tušil. Tehdy se totiž Dondinhovi narodil syn, který dostal jméno Edson Arantes do Nascimento (také vám to jméno moc neříká? – nevádi, počkejte ještě chvíli). Samozřejmě, že i ten, jakmile začal chodit, chtěl být fotbalistou. Dokonce ještě dříve, protože v Brazílii, jak je v této zemi všeobecně známo, umí každý kluk kopat od chvíle, kdy se postaví na nohy, chodit se naučí později. Dondinhova manželka dona Celesta, maminka toho malého, o tom však nechtěla ani slyšet. V její hierarchii hodnot byl fotbal uložen do nejnižší příhrádky společně s bankovními loupežemi a sedmi smrtelnými hříchy.

Dondinho hrál fotbal dál, ale už jen v nižších soutěžích. Byl to jediný způsob, jak vydělat pro

chudou rodinu (ve které byly další dvě děti) nějaké peníze. Navzdory tomu, že kulhal a před každým zápasem si musel balit bolavé koleno do studených obkladů. Všechno však svěřil Bohu, jen tak to přes všechny potíže šlo, a doma měli co jíst.

Přes protesty své ženy učil svého syna hrát fotbal (měl na to nyní více času, protože v nižších soutěžích bylo méně zápasů a tréninků). Ukazoval mu, jak vést míč, jak obejít klíčkovou obráncem nebo si dát narážku se spoluhráčem a vystřelit atd. A učil ho především hrát tak, aby nikoho neřadil a nezranil.

Všechny tyto moudré rady si vzal jeho vnímavý syn k srdci a hrál se svými vrstevníky fotbal téměř každý den. Co na tom, že místo míče měli převázanou ponožku vycpanou hadry a hřištěm byla úzká hrbolatá ulice? Když děláte něco rádi, nevádi vám primitivní podmínky, které k tomu máte.

Ten syn centimetr po centimetru rostl a ještě rychleji vyrůstal v kouzlech s míčem, který už byl alespoň občas kulatý a naplněný vzduchem. Postupně přestupoval z amatérských mládežnických mužstev až do profesionálních dospělých, i když měl věk skoro pořád ještě dětský.

Co vám mám dále povídat, asi už to tušíte, v pouhých sedmnácti letech se stal brazilským fotbalovým reprezentantem a mistrem světa. To už měl přezdívku, pod kterou ho znal celý svět, říkali mu Pelé. Mistrem světa se stal pak ještě dvakrát a odborníci o něm říkají, že to byl nejlepší fotbalista světa všech dob. Vždycky zastával zásady fair play a nikdy nezapomněl na svého otce, kterého považoval i za svého nejlepšího fotbalového učitele a trenéra.

Toho otce, Dondinha, který měl velkou smůlu, když byl hned při svém prvním velkém fotbalovém zápase zraněn. Jenže právě to nakonec vedlo k tomu, že Brazílii a celému světu vychoval ve svém synu nejlepšího fotbalistu.

Dondinho (zemřel v roce 1996) nebyl svatý, ale Bůh měl v jeho životě pevné místo. Třebaže není tak známý jako jeho syn Pelé, svým životním příběhem má co říci mladým, sportovcům i všem ostatním.

Ilustrace: Helena Filčíková